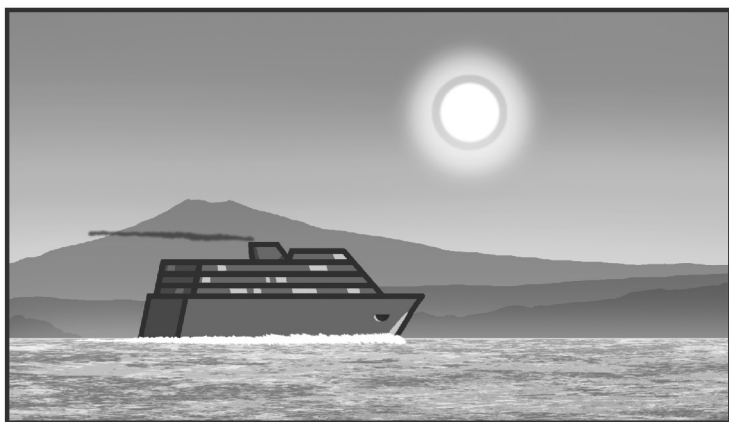

OLIVER SCHERZ

Nimeni nu-l oprește pe Don Carlo

CU ILUSTRĂȚII DE PETER SCHÖSSOW

Traducere din limba germană de Iulian Bocai

POLIROM
2022

Trecând cu mașina prin Roma, încep din nou să cred în Palermo! Claxonăm toate mașinile și trecem prin intersecții chiar când semafoarele se fac roșii. Mă țin bine de mânerul de la geam și mă uit afară, ca să nu mi se facă rău.

Am ieșit din Roma. Dintr-odată, totul arată ca pe cărțile poștale ale tatei. Aici există peste tot dealuri și livezi cu măslini. De-afară simt aerul cald, care miroase a condimente pentru spaghețele bolognese. Scot capul pe geam și las aerul să-mi intre în gură. Este țara tatei, a lui Pietro, țara pizzei. Aici lumii îi place să mănânce la fel de mult ca mie. Poți să mergi pe scuter chiar dacă ai unșpe ani, spune tata, și dacă ai probleme, nu trebuie decât să mergi să vorbești cu vecinii.

— Ajungem la Palermo până la cină? strig eu în italiană șoferului.

În oglinda retrovizoare, arăt ca un italian. Cu părul negru și cu ochelarii de soare. Nu-mi mai lipsește decât lanțul de aur al tatei.

— *Si, si*, strigă și șoferul.

Mă las iarăși pe bancheta moale și-mi scot brațul pe geam. E mai bine să mergi cu taxiul decât cu trenul. Cu geamul deschis și muzică de la radio. Cravata îmi flutură în vânt, trecem pe lângă câmpuri întinse. Nimic nu-l oprește pe Don Carlo. Țintesc cu degetele prin aer ca și cum aș trage cu un pistol. Pac-pac!

Pe un drum de țară, taxiul se smucește brusc și oprește.

— *Merda!*

Șoferul bate cu mâna în volan.

— Stricat mașina. Mereu strică!

Răsucesște cheia în contact. Dar motorul nu vrea să pornească.

— Nu bine. Trebuie împingi. Din spate. Eu îi dau gaz în față, îmi zice el.

— Bine, zic eu, fiindcă nu vreau să pierd nici o secundă în plus.

Taximetriful îmi ia sacoul, ca nu cumva să se murdărească. După care cobor și mă pun în spatele mașinii.

— *Uno, duo, tre!* strigă taximetriful pe geam.

Împing cu atâta putere, că-mi sar pietricelele de sub pantofi. Motorul pornește imediat și taxiul o ia din loc. Ridic brațele în semn de victorie. Ca după un gol. Până când taxiul dispare la următoarea curbă.

Aștept. Taximetriful mai dă o tură. Sigur. Pentru ca motorul să meargă bine. Eu îmi scutur praful de pe pantaloni.

După un minut, taxiul tot nu s-a întors. Poate că a rămas iarăși în drum.

Aleg la curbă, dar nu se vede nici un taxi. Nu e nici după următoarea.

Simt că mă trec căldurile. Și dacă taximetrul nu se mai întoarce pentru că Palermo e prea departe pentru el? Dar atunci n-ar fugi așa. Mi-ar cere banii măcar pentru drumul până aici... sulul... Unde sunt banii? Nu sunt în buzunarul de la pantaloni. SACOUL! ÎN TAXI!! SACOUL ȘI BANII MEI SUNT ÎN TAXI!! ȘI BAGAJUL MEU LA FEL!!! Mi se face rău. Mi se taie picioarele. Îmi scot cravata de la gât și dau cu ea de pământ. A FURAT TOT!!

Nu urlu aproape niciodată. Dar acum simt nevoia s-o fac.

De fapt, știu ce înseamnă să fii nesuferit. Să râzi de cineva, să te uiți chiorâș, să înjuri – sunt gras așa că știu ce înseamnă. Dar chestia asta e cu totul altceva. Mult mai rea! Să-mi ceară să cobor ca să-l ajut, deși motorul nici măcar nu era stricat! Și l-am mai și crezut!

Mă învârt în loc. Peste tot, numai măslini și dealuri. Departe, printre dealuri, văd o turlă de biserică. Atât. Mă uit la vârful clopotniței și stau cu ochii la ea, dar încă sunt amețit. „Dacă

ai probleme, nu trebuie decât să mergi să vorbești cu vecinii“, mi-a spus tata. Dar aici nu există vecini. Nu te-ajută nimeni.

Trebuie să respir mai ușor. Altfel mă ia și mai tare cu amețea. Încerc să gândesc ca tata. El ar suna pe cineva din Roma, fiindcă ar cunoaște pe cineva aici.

Îmi scot telefonul. Din fericire, îl aveam în pantaloni. O am în agendă pe mătușa din Berlin. Și pe Martin. Dar trec de ei. O ignor și pe mama. De fapt, nu știu decât un singur om pe care aș vrea să-l sun. Nu știu dacă s-o fac. Dar trebuie să vorbesc cu cineva. Imediat.

Îmi suflu nasul și apăs pe apelare rapidă.

— Ristorante da Pietro! îl aud pe Pietro la telefon, cu o voce care-mi amintește de acasă. Alo? Ristorante da Pietro aici. Cine e?

— Eu...

— Carlo, tu ești?

— Da...

— Trebuie să vorbești mai tare, nu aud nimic.
Se-aude de parcă ai fi în Italia.

Pietro râde la propria glumă.

— Carlo, am restaurantul plin, trebuie să spui repede ce vrei.

Se-aud greieri în jurul meu, nu știu exact unde mă aflu. Undeva în Italia. Dar nu pot să-i spun asta lui Pietro...

— Cred că... cred că n-ajung azi să jucăm cărți.

Mi s-a pus un nod în gât și nu mai pot să vorbesc. Nu-mi doresc altceva decât să stau cu Pietro la o masă în pizzerie, să joc cărți și să-i povestesc despre controlor și despre șoferul de taxi. Sau să-i spun că nu-mi mai văd capul de tot ce mi se întâmplă și că nu mă pot descurca singur, exact așa cum mi-a zis el c-o să se întâmple. Dacă aș fi la el, chiar așa i-aș spune-o. Lui Pietro i-aș zice tot. Dar e altceva prin telefon.

— Carlo, strigă Pietro, vorbești de parcă ai fi după un meci de fotbal pierdut. Ce s-a întâmplat?